

Text Clarissy Pinkole Estét¹

Nespoutaný život a divoká žena jsou dva ohrožené fenomény. V průběhu času jsme mohli vidět, jak byla ženská instinktivní přirozenost pleněna, potlačována, skrývána. Předlouhý čas se jí dostávalo špatného zacházení stejně tak, jako životu v přírodě a v divočině. Jakmile jsme se k problému otočili zády, okamžitě byl na několik tisíciletí odsunut do nejzazšího koutku vědomí. Duchovní území divoké ženy byla během historie vydrancována nebo vypálena, její skryše srovnány se zemí a pravidelný přírodní cyklus byl násilím změněn v nepřirozený rytmus pro potěchu a uspokojení ostatních.

Není náhodou, že panenská příroda naší planety mizí spolu s tím, jak ztrácíme porozumění pro naši vlastní vnitřní nespoutanost. Není tak těžké pochopit, proč se na staré lesy a stařeny pohlíží jako na nedůležité zdroje. Není to zas takové tajemství. Není rovněž náhodou, že vlci a kojoti, medvědi a divoké ženy mají podobnou pověst. Sdílejí příbuzné instinktivní archetypy, a jako takoví jsou mylně podkládáni za nemilosrdné, zcela přirozeně nebezpečné a dravé.

Můj život a práce jungiánské psychoanalytičky, básničky a cantadory – sběratelky bájí, mě naučily, že ochabující ženská vitalita může být oživena hlubinnými psychicko-archeologickými zásahy do trosek ženského podsvětí. Těmito metodami jsme schopni odhalit cesty vrozené instinktivní psychy, a skrze zosobnění v archetypu divoké ženy rozeznat povahu a omezení nejhlubší ženské podstaty. Žena v současné době je změtí činností, je nucena být vším pro všechny. Stará pravda měla být již dávno uznána.

*Název této knihy Ženy, které běhaly s vlky: Mýty a příběhy o archetypu divoké ženy vznikl na základě mých studií biologie života v přírodě, zejména života vlků. Studie o vlčích *Canis lupus* a *Canis rufus* se v mnohém podobají historii žen po stránce jak duševní, tak s ohledem na činnost.*

Zdraví vlci a zdravé ženy sdílejí určitou duševní charakteristiku: ostré smysly, hravého ducha a silně vyvinutý cit pro oddanost. Vlci i ženy jsou si od přírody podobní svou zvědavostí a darem velké vytrvalosti a síly. Jsou hluboce intuitivní, naruživě se starají o své potomky, své partnery a své blízké. Zkušeně se přizpůsobují neustále se měnícím okolnostem, jsou velice odolní a stateční.

¹ ESTÉS, C. P. *Women Who Run With the Wolves*. New York : Ballantine Books, 1995. ISBN 0-345-40987-6. česky: ESTÉS, C. P. *Ženy, které běhaly s vlky: Mýty a příběhy archetypů divokých žen*. Vyd. 1. Praha : Pragma, 1999. ISBN 80-7205-648-4

Přestože byly oba tyto druhy pronásledovány, obtěžovány a falešně obviňovány z toho, že jsou hltaví, nevyzpytatelní, přehnaně agresivní, jednoduše řečeno že nejsou hodni stejné úcty jako jejich osočovatelé. Stávaly se obětními beránky pro ty, kteří narušovali nejen divočimu, nýbrž i nespoutané duchovní území, a kteří beze zbytku ničili vše instinktivní, zanechávající za sebou pustou pláň. Pronásledování vlků a žen lidmi, kteří pro ně nemají pochopení, má překvapivě shodné rysy.

Řešení naleznete na následující straně.

Řešení:

Text je srozumitelný, a tedy i přístupný.

Aktoři textu: „*divoká žena (spojená s intuicí a divokou přírodou)*“, blíže přímo neurčení „*narušovatelé-osočovatelé*“ a „*záchrana*“.

Text je emocionální.

K aktoru *divoká žena* jsou přiřazena tato emocionální centra: *zdravé, ostré smysly, hravý duch, silně vyvinutý cit pro oddanost, zvidavost, dar velké vytrvalosti a síly, hluboká intuice, narušivá starost o potomky, partnery a blízké, zkušeně, odolní a stateční*. K aktoru *osočovatelé a narušovatelé* jsou přiřazeny – přímo i nepřímo – tyto emocionální průsečíky: *plenění, potlačování, špatné zacházení, vydrancování, vypálení, násilné měnění, nepřirozený rytmus, pronásledování, obtěžování, falešné obviňování, narušování, ničili vše instinktivní, zanechávají pustou pláň, nemají pochopení*. Aktor *záchrana* hraje – společně s nepřítomnou „ženou obecně“ roli možného přeskupení sil ve prospěch *divoké ženy*, instinktů a přírody. Estés stejně jako Procházka distribuje emocionální centra jednostranně, ovšem síla kladně a záporně nabitých slov je přibližně vyrovnaná. Autorka přímo a doslova i nepřímo způsobem emocionální distribuce sděluje, že ženy jsou ve svém přirozeném stavu dokonalé – stejně jako příroda a intuice, ale kvůli svým *osočovatelům a narušovatelům* (v textu nikde nezmiňným! mužům) se dnes nacházejí v katastrofálním stavu. Jedinou možností – jak naznačuje aktor „*změna*“ – je obrat zpět k neracionálnímu za pomoci *psychicko-archeologickými zásahů a odhalení cest vrozené instinktivní psychy*. Estés neargumentuje racionálně-deduktivní analýzou ani empirickými fakty – skutečný svět je jí naprosto lhostejný – ale odkazem, který tento způsob argumentace nahrazuje: „*Mýty a příběhy o archetypu divoké ženy vznikl na základě mých studií biologie života v přírodě, zejména života vlků. Studie o vlčích Canis lupus a Canis rufus se v mnohém podobají historii žen po stránce jak duševní, tak s ohledem na čínorodost.*“ Estés nikde nepíše z čeho studie, na kterou se odvolává, čerpala, co zjistila, jakého vědeckého problému se týkala ani nevyjmenovává důkazy skutečné podobnosti *divokých žen a vlků*, ale uvedením latinských názvů i faktu, že vychází ze studií biologie života v přírodě nepřímo říká, že je vědeckou, studiemi zaštitěnou autorkou. Toto nepřímé sdělení vyvrací už sám obsah uvedené pasáže, ovšem na úrovni, kterou autorka označuje za nedostatečnou – na úrovni racionální analýzy.

Text je tedy fundamentalistický, ale též sofistický.

Východiska textu:

Divoká žena a nespoutaná příroda – reprezentovaná vlky – mají nezměrnou pozitivní hodnotu.

Divoká žena a nespoutaná příroda jsou po staletí potlačována a ničena svými ohrožovateli.

Záchrana divoké ženy a nespoutané přírody je možná pokud se obrátí směrem k vrozené instinktivní psýše a neracionálně pochopí svou nejhlubší ženskou/vlčí podstatu.

Logická konzistence textu je na úrovni obecné „konzistentní“, v jednotlivostech však nalezneme mnoho nekonzistencí „není náhodou, že panenská příroda naší planety mizí spolu s tím, jak ztrácíme porozumění pro naši vlastní vnitřní nespoutanost“ ap. zapříčiněných jednak chybným vyvozováním, jednak míšením různých vrstev argumentace mezi sebou.